

Oni kojima je Hrvatska domovina, mogu biti ponosni da se tijekom povijesti u različitim konkretnim povijesnim okolnostima imaju u koga ugledati, a najsvježiji primjer tolikih hrvatskih branitelja u zadnjem ratu za slobodu domovine ostaju konkretan primjer domoljublja koje je očitovanje povezivosti s kršćanstvom. Štoviše, u tim se okolnostima vidi i kršćansko nadahnuće za promicanje duhovnih vrijednosti. Premda se mogu čuti sintagme koje posebno ističu domoljublje, a posebno čovjekoljublje i bogoljublje, u kršćanstvu je jasno da se to troje ne može odvajati, a sve se svodi na kršćansku ljubav, koja ima izvorište u Kristu. Polazeći od toga, vrijedi nalaziti suodnos između nebeske i zemaljske domovine, a put koji predlažemo je onaj koji otkriva molitva. To nas obvezuje da zemaljsku domovinu oblikujemo tako da bude vidljiv sjaj neba i besmrtnosti. (Živo vrelo 7/2015)

Fra Bonaventura Duda (1924. – 2017.)

Hoću li, Gospode, i ja u raj?
Želim, al' sve se bojim.
Jer tamo će biti slava i sjaj,
A ja na niskom stojim!

Već ako imaš gdjekoji kutić,
I to je mnogo za me.
Stisnut ću tamo se, suhi k'o prutić,
Usko je moje rame.

Nikomu neću praviti sjene
Bez buke bi to bilo.
Gospode, ne zaboravi mene,
Ako to ti je milo.

Ako Ti nije milo prisuće
Takova odrpanca,
Pusti, da bar na vratima kuće
Čekam kog Tvojeg znanca.

Da ga zamolim, da se za me moli.
Ako se ni to ne da,
Ja ću svejedno čekati doli,
Već i poradi reda!

Pa kada uđu, kojim je dato,
I mjesta biti neće:
Nebo je malo, al' ništa zato...
Srce je Tvoje veće...

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

6. kolovoza 2017. • 18. NKG • God. VIII. • br. 32 (362)

Zasja mu lice kao sunce

Čitanje svetog Evanđelja po Mateju: U ono vrijeme uze Isus sa sobom Petra, Jakova i Ivana, brata njegova, te ih povede na goru visoku, u osamu, i preobrazi se pred njima. I zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost. I gle: ukazaše im se Mojsije i Ilija te razgovarahu s njime. A Petar prihvati i reče Isusu: »Gospodine, dobro nam je ovdje biti. Ako hoćeš, načiniću ovdje tri sjenice, tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu.«

Dok je on još govorio, gle, svijetao ih oblak zasjeni, a glas iz oblaka govoraše: »Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!« Čuvši glas, učenci padoše licem na zemlju i silno se prestrašiše. Pristupi k njima Isus, dotakne ih i reče: »Ustanite, ne bojte se!« Podigoše oči, ali ne vidješe nikoga doli Isusa sama. Dok su silazili s gore, zapovjedi im Isus: »Nikomu ne kazujte viđenje dok Sin Čovječiji od mrtvih ne uskrsne.« Riječ je Gospodnja. (Mt 17, 1-9)

Misna slavlja i župni oglasi

<i>Pon., 7. kolovoza</i>	6 + Mate, Barica, Ivan i ob. Kesner
<i>Utor., 8. kolovoza</i>	6 + Nikola, Anka, Marko i Nikola Poljak
<i>Srije., 9. kolovoza</i>	6 + Ivan i Lucija, Ivica i Dragica Gračanin
<i>Čet., 10. kolovoza</i>	6 Po nakani (al)
<i>Petak, 11. kolovoza</i>	18.30 + Dijana Žlimen i Franca Crnošija TRODNEVNICA
<i>Sub., 12. kolovoza</i>	18.30 + Marija i Josip Sudarić i ob. Ivanac TRODNEVNICA
<i>13. kolovoza</i>	8.30 CEROVNIK: + Nikola Luketić; Marko i Anka Krznarić; Ivan i Dragica Pavlić; Anka i Franjo Belobrajdić
Dan Gospodnji <i>19. NKG</i>	10 SVETIŠTE: Misa za narod TRODNEVNICA

1. TRODNEVNICA – za Vel'ku Mašu započinje u petak, 11. kolovoza u 18.30 sati. Predvoditelj je prof. dr. Milan Šimunović. Poslije mise je otvoreni razgovor – rasprava.
2. ZORNICE – duhovna priprema za Veliku Gospu ujutro u 6 sati.
3. DOGOVOR za Vel'ku Mašu je u utorak, 8. kolovoza u 20 sati u Plovaniji.
4. ČIŠĆENJE SVETIŠTA je u subotu, 12. kolovoza 2017. ujutro u 7 sati.
5. MONOGRAFIJA o Josipdolu oni koji su se pretplatili mogu podići knjigu.
6. CEROVNIK – tijekom srpnja i kolovoza misa je u 8.30 sati u Maloj crikvi.

Dar od 200 kn za Župu Oštarije ili 150 kn za Župu Cerovnik možete uplatiti:

Župa Oštarije	IBAN HR30 2340 0091 1101 7283 7
Župa Cerovnik	IBAN HR56 2402 0061 1004 0659 6

Izdavač: pop Antun Luketić - Župni ured Oštarije: www.zupa.ostarije.com

Preobraženje lica moje/naše Domovine

Osjećati domovinu, živjeti ju, pronalaziti ju u sebi u sebi u njoj, s ljubavlju je čuvati kao dar i baštinu... Jesu li to tek orisi domoljublja ili je osjećanje domovine iskustvo vlastito svakomu odgovornom odnošenju prema daru života i prema svijetu koji nam je povjeren. Domovina, naime, nije **okruženje** prema kojemu bismo mogli biti nezainteresirani ili „neutralni“; ona je **prožetost** – poveznica pripadnosti, identiteta, baštine, darovanih mogućnosti i mogućih nadanja. Pronalazimo ju u sebi pri svakom otkrivanju stvarnosti koje nas određuju, obogaćuju, oplemenjuju i stavljaju u suodnos s kutkom zemlje koji se usuđujemo nazvati „našim“. Domovina nije samo zemljopisni prostor. „*Domovina je blizak i prislan prostor; prostor povjerenja i skrovitosti, sigurnosti i ljepote. To je svijet naših emocija, odluka, druženja i čežnje; to su slavlja i uspjesi; naše brige i ljubav prema ljudima... Ma koliko nekima riječ domovina smetala, ma koliko ju željeli predstaviti kao relikv nekog prošlog romantičarskog doba, ona je za nas teološko mjesto. Za vjernike je domovina uvijek i odnos prema Bogu!*“ (kard. J. Bozanić)

Po otajstvu utjelovljenja, Bog je postao „susretan“ na našim putovima, suputnik s nama, dionik vremena i zbilje svijeta. Vjerovati u Boga koji je prošao zemljom i sav ljudski rod usmjerio prema Nebeskoj domovinu, znači domovinu vremenitog života otvoriti Bogu i njegovu spasiteljskom naumu. U tomu

„domovinskom hodu“ prema Nebu, domovina ima svoje blagdane, „svete dane“, dane ispunjene spomenom i zahvalnošću, dane koji, ujedno, usmjeruju i bistrine pogled na budućne.

Blagdan domovinske zahvalnosti, u spomen na oslobođenje domovine, stavlja pred nas dar domovine i dar njezine slobode. „Slobodu neprestano valja osvajati, nije moguće tek posjedovati ju!“ (Sv. Ivan Pavao II.) Mudrost evanđelja i liturgija Crkve dotiču sav život kršćana, njihov prostor življenja i njihove odnose, domovinu i sav hod zemljom. Slaveći i živeći „blagdane domovine“ izručujemo se mudrosti Božje riječi i preobrazbenoj snazi liturgije Crkve, kako bi sav hod povijesti bio rasvijetljen i usmjeravan prema Nebeskoj domovinu.

U liturgiji sve postojanje, sve stvoreno i sva njezina kulturna nadogradnja i oblikovanost, nalaze ispunjenje i dovršenje. Kao što kultura nadvisuje urođene, naravne odnose prema stvorenom svijetu, tako liturgija nadvisuje i preobražava kulturu, daje joj okus novosti koji ju unosi u svijet božanskoga.

Gdje je u toj perspektivi stvarnost koju nazivamo domovina? Može li liturgija, a da pri tom ostane uistinu katolička, sveopća, nositi crte identiteta koji je u nas upisan po našoj pripadnosti određenom narodu, podneblju i kulturi? Može li liturgija unijeti svijetla u onome što je u tom identitetu i pripadnosti potrebno očišćenja, ozdravljenja i obnove? Prije nego pokušamo odgovoriti na ta pitanja, upustimo se u misao o domovinu, zemaljskoj, koja živi u nama više nego li mi živimo u njoj. Riječ domovina u mnogim kulturama povezuje se s izrazom otac (pater). Domovina znači zajedništvo pripadnosti po rođenju ili podrijetlu, jeziku, kulturi, povijesti i tradiciji. Riječ domovina povezana je i s riječju majka (matris – „majčevina“). Domovina se živi, „ima“ i osjeća kad je zemlja ugrožena, kad je zaposjednuta, kad je oteta, kad je zanijekana kao „domovina“. Ona se živi i izgrađuje „povrh“ prostornog određenja pripadnosti tj. ono što je više od prostora.

Domovina ne može biti skup vrjednota koje se baštine podrijetlom ili ideala za koje se netko zalaže i koje ostvaruje. Domovina se veže uz dom, zemlju, krajolik i rodnu grud, uz način života koji je oblikovan podnebljem. Hrvatska himna sliku domovine slaže od mozaika ravnic i planina, njiva i hrašća, rijeka i sinjega mora, toplog ljeta i bistrih voda, zvukova žetvenih srpova i škripanja kola... Domovina, istina nije samo krajolik, ali ona je mjesto ostvarenja življenja svega što u zajedništvu čuva identitet i pripadnost, određene rođenjem i podrijetlom te baštinjenom kulturom. U staroj antici bilo je shvaćanje u kojem je domovina vezana uz blagostanje i mir, pa je tako poznata polatinjena grčka krilatica: „Ubi bene ibi patria! – Gdje je dobro, ondje je domovina!“ Protiveći se takvom stavu, Seneka je zapisao: „Nigdje nije onaj koji je svugdje!“ Na sličan način tako zapisuje jezikoslovac T. Ladan, netko se davno narugao onima (kozmpolitima) koji čitav svijet doživljavaju svojom domovinom: „Uvjeren ljubitelj cijeloga svijeta, kojemu samo vlastita zemlja smeta!“

Hrvatska riječ domovina čuva poveznicu s mjestom i rođenjem i povezuje se s **domom**, mjestom koji čuva sve temeljne veze s pripadnosti i identitetom. Domovina je dom u velikom, a dom je domovina u malom. Otkriti domovinu znači otkriti sebe, ono što nas barem dijelom određuje i što trajno ostaje u nama – svjesno življeno ili (svjesno) zapretno. Pojam domovine, također s određenim značenjem „genijalnosti“, veže se i uz **zavičaj**. Zavičaj je mjesto prvih učenja i navikavanja, mjesto gdje se spoznaje i uči „svijet“, gdje smo postali „vični“ životu. Zavičaj zato nije tek krajolik, usko područje ili okruženje doma; ono lebdi nad mjestima do kojih dopiru naša najstarija sjećanja i čuva tanane niti našeg odnosa prema vremenu djetinjstva i mjestu odrastanja.

Domovina je više od toga. Ona je prostor širih odnosa i jasnije artikulirane svijesti o pripadnosti i identitetu, prostor koji je u nama i prostor u kojemu osjećamo da istinski jesmo. Domovina nam je **dana i zadana**. Izgubiti ju možemo, premda u njoj živimo. I ne osjećati ju možemo, premda nas životno ogrbljuje. Evanđelje je dalo novo značenje pojmu domovine. Domovina u Sv. Pismu nije tek konkretna stvarnost života, nego i trajni cilj, stavljen uvijek ispred, kao punina mira s Bogom i zajedništvo sa svim stvorenjem. Domovina je slika zajedništva s Bogom, života u kojem je Bog postao domom. Kristov dolazak i povratak Ocu, unio je novu Domovinu u povijest svih domovina i svih ljudi. Izraz „nebeska domovina“ ili vječna domovina“ govori o Kristu koji je pojam domovine otvorio dimenziji vječnosti. Nebeska domovina ne niječe stvarnost zemaljske domovine već ju usmjerava prema zbilji i mjestu za sve narode.

Domoljublje izražava ljubav prema svemu onome što čini dio domovine: povijest, tradiciju, jezik, prirodna oblikovanost itd. To je ljubav koja se širi i na djela sunarodnjaka i na plodove njihova stvaralaštva. Svaka opasnost koja ugrožava veliko dobro domovine, postaje prigoda za provjeru ove ljubavi.

Ovaj trenutak povijesti na ovom mjestu u ovom svijetu povjeren je nama, našoj brizi, odgovornosti i stvaralačkoj snazi, onoj snazi koja ima izvor u Bogu. Domovinu stoga valja promatrati ne samo kao darovano mjesto već i kao darovano vrijeme. U Kristu Božji kairós – trenutak zahvaća ljudski hronos – vrijeme.

Liturgija nije mjesto našeg samopredstavljanja (Crkve, naroda, domovine) nego mjesto našeg urastanja u hod spasenjske povijesti. Unijeti domovinu u slavlje vjere ne znači tek „nacionalno obilježiti slavlje“ – što se katkada događa u najprozirnijoj banalnosti znakova i poruka – nego ju povjeriti mudrosti Onoga koji sve upravlja prema jednom cilju. Time se sami izručujemo snazi liturgijskog predokusa nebeske domovine u izgradnji zemaljske domovine. Moliti za domovinu znači posvijestiti u svjetlu Božje prisutnosti u povijesti – vlastitu odgovornost za kršćansko lice domovine i za znak one nebeske u njoj – u njezinim uredbama i zakonima, u njezinoj kulturi, u socijalnoj odgovornosti i svakodnevnicu koja katkada skreće pozornost samo na vremenito i prolazno.

